

ועדת הערר על קביעת ארנונה כללית
שליד מועצה אזורית משגב

ערר 06/23

בפני חברי ועדת הערר:

יו"ר: אביעד קליג, עו"ד
חברה: נלי כהן, עו"ד
חבר: שי ליאון, עו"ד

העוררת: מדינת ישראל – משרד הביטחון
נגד -
המשיב: מנהלת הארנונה של מועצה אזורית משגב

החלטה

א. טענות הצדדים

א.1. טענות העוררת

1. העוררת מחזיקה במספר מתקנים השייכים לתחום השיפוט של מוא"ז משגב ובכללם מחנה צלמון – מ.ק 1000316, מטווח צלמון – מ.ק 1455, מחנה משגב – מ.ק 10003463 ומחנה תפן – מ.ק 1455.
2. ביום 7.3.2021 נחתם צו המועצות המקומיות המסדיר את שיוכו של מחנה תפן למועצה אזורית משגב אולם רק ביום 16.8.2021 נחתם צו המסדיר את חלוקת ההכנסות בין המועצות ג'וליס, ירכא ומשגב ולכן אין לחייבה חיוב כלשהוא עובר למועד זה.
3. השומה שנשלחה לעוררת לשנים 2021-2023 הינה מנופחת ומוגדלת ונעשתה על בסיס שטחים אקראיים ולא מבוססים והינה שומה לפי מיטב השפיטה ואינה שומת אמת.
4. רק ביום 23.9.2023 הסתיימה מדידת השטחים של כלל המתקנים המשוייכים לעוררת ומדידה זו הועברה לידי המשיבה לשם הוצאת שומת אמת. ע"פ מדידה פנימית של העוררת השטחים הבנויים מסתכמים בכ-41,000 מ"ר ואילו שטחי הקרקע מסתכמים בכ-440,000 מ"ר ויתרת שטחי הקרקע הינה חורשת עצים ואין להתייחס אליה כאל קרקע תפוסה ולחייב בגינה.
5. אין לחייב שטחי קרקע פעילים שאינם בשימוש ויש להתייחס אליהם כשטחים גליליים כשם שהיו לפני השיוך.
6. חלק מהטענות המופיעות בכתב הערר אינן בסמכותה של ועדת הערר.

א.2. טענות המשיבה

7. על העוררת לשלם ארנונה בגין כל נכס המוחזק על ידה בשיעור מופחת של 30% מהחיוב הרגיל וזאת בהתאם לפקודת מסי העירייה והממשלה (פיטורין) 1938.
8. ביום 7.3.2021 במסגרת צו המועצות המקומיות חלק ממחנה תפן שוייך למוא"ז משגב בשטח של 900 דונם הכולל (כדברי הצו עצמו) מחסנים על פני הקרקע ושטחים בנויים מתחת לפני הקרקע והחל ממועד זה יש לחייב את העוררת בארנונה.

9. צו חלוקת ההכנסות בין מוא"ז משגב למועצות ג'וליס וירכא נחתם ביום 16.8.2021 ואין לו כל קשר למועד תחילת חיוב הארנונה של העוררת אלא מדובר במסגרת של יחסים פנימיים בין המועצות.
10. העוררת מסרבת לאפשר לנציגי המשיבה לבצע מדידות בשטחה וזאת לאחר פניות רבות שהראשונה שבהן היא מיום 16.11.2020 עוד בטרם שוייך מחנה תפן למוא"ז משגב.
11. נוכח סירובה של המשיבה מליתן היתר להיכנס לחצר ולבצע מדידות מטעם המשיבה, ערכה המשיבה שומה על בסיס הערכת שטחים ע"פ צילומי לוויין גלויים והגיעה למדידה כדלקמן:
שטחים בנויים בסך של 70,000 מ"ר בסיווג 2.1 לצו הארנונה משרדים שירותים ומסחר (אזור ב).
שטחי קרקע תפוסה בסך של 850,000 מ"ר בסיווג 8.1 לצו הארנונה.
12. שומת הארנונה אינה נקבעת ע"פ הודעת הנישום אלא ע"פ מדידה מטעם הרשות ובהעדר שיתוף פעולה באשר למדידה ולקבלת נתוני אמת יש לקבל את קביעת המשיבה שכן נטל הראיה לסתור את קביעת המשיבה מוטל על העוררת.
13. חלק ניכר מטענות העוררת אינן בסמכותה של ועדת הערר בין היתר:
- 13.1. הטענה בדבר שומה מנופחת ומוגזמת וחוסר סבירות בתעריפיה.
 - 13.2. הטענה בדבר קביעת סיווגים חדשים ותעריפים מיוחדים לנכסי העוררת.
 - 13.3. הטענה שאין לחייב את הנכס כיוון שהוא לא מקבל שירותים עירוניים.
 - 13.4. טענות המשוות בין חיובי ארנונה במועצות שונות.
 - 13.5. הטענה בדבר חלות צו חלוקת ההכנסות בין המועצות השונות.
 - 13.6. טענות בדבר מניעי המועצה בהוצאת הארנונה.

דיון והכרעה

ב. סמכויות ועדת הערר

14. סעיף 3 לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1967 הוא המסדיר את תחומי וגדרי סמכותה של ועדת הערר ומדובר ברשימה סגורה. להלן נוסח הסעיף:
- השגה (תיקון מס' 1) תשמ"ב-1981 (תיקון מס' 3) תשנ"ג-1993**
3. (א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:
- (1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;
- (תיקון מס' 3) תשנ"ג-1993**
- (2) נפלה בהודעת התשלום שמשגיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גדלו או השימוש בו;
- (תיקון מס' 4) תשנ"ד-1994**
- (3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;
- (תיקון מס' 6) תשס"ד-2004**
- (4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג – שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס.

(תיקון מס' 3) תשנ"ג-1993

(ב) אין באמור בחוק זה כדי להסמיך את מנהל הארנונה או את ועדת הערר לדון או להחליט בטענה שמעשה המועצה של הרשות המקומית בהטלת הארנונה או בקביעת סכומיה היה נגוע באי-חוקיות שלא כאמור בפסקאות (1) עד (3) של סעיף קטן (א).

(תיקון מס' 4) תשנ"ד-1994

(ג) על אף האמור בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), מי שחויב בתשלום ארנונה כללית ולא השיג תוך המועד הקבוע על יסוד טענה לפי סעיף קטן (א)(3), רשאי בכל הליך משפטי, ברשות בית המשפט, להעלות טענה כאמור כפי שהיה רשאי להעלותה אילו לא חוק זה.

15. בהתאם לאמור בסעיף 3 לעיל הרי שהועדה מנועה מלדון בטענות רבות שהעלתה העוררת במסגרת כתב הערר שלה וביניהן:

- 15.1. הטענה בדבר שומה מנופחת מוגזמת הלוקה בחוסר סבירות קיצוני.
- 15.2. הטענה בדבר קביעת סיווגים חדשים ותעריפים מיוחדים לנכסי העוררת.
- 15.3. הטענה בדבר העדר קבלת שירותים עירוניים.
- 15.4. הטענה בדבר השוואת תעריפים בין רשויות שונות.
- 15.5. הטענה בדבר חלותו של הסכם שיתוף הכנסות בין מוא"ז משגב לבין מועצות ג'וליס וירכא.
- 15.6. הטענה בדבר מניעי המועצה בקביעת שומת הארנונה.
16. בהעדר סמכות לועדה לדון בטענות אלה הרי שהועדה לא תדון בהם. החלטה זו תדון בסעיפי הערר המצויים בתחום סמכותה ואלה הם:
 - 16.1. הטענה בדבר שטח קרקע תפוסה.
 - 16.2. הטענה בדבר שטחים גליליים ו/או שטחי חורשת עצים שמבוקש ע"י העוררת שלא לחייב בגינם את העוררת.
 - 16.3. הטענה בדבר ביצוע מדידות הנכסים ובדבר גודלם של הנכסים.

ג. קרקע תפוסה

17. עיקר טענותיה של העוררת נשמעים ביחס למחנה תפן הנ"ל ועל כן רוב הדיון יהיה בגין מחנה זה. מקצת טענותיה מתייחסות לשטחים מבניים במחנות המשוייכים זה מכבר למשיבה והם ידונו בהמשך.

18. סעיף 269 לפקודת העיריות מגדיר מהי קרקע תפוסה כך:

"קרקע תפוסה" – כל קרקע שבתחום העיריה שאינה אדמה חקלאית, שמשמשים בה ומחזיקים אותה לא יחד עם בנין;

19. הפסיקה קבעה ארבעה מבחנים מצטברים לסיווג קרקע כקרקע תפוסה:

- א. הקרקע אינה אדמה חקלאית.
- ב. היא אינה מוחזקת ביחד עם בנין.
- ג. נעשה בה שימוש.

ד. מתקיים לגביה יסוד ההחזקה.

20. בעקבות צירוף מחנה תפן לשטחים בשליטתה של מוא"ז משגב נוספו שטחים רבים אל תחום סמכותה של המשיבה.
- מקריאת כתבי הטענות של הצדדים וכעולה מפרוטוקול הדיון מיום 4.9.2023 ניתן לומר שאין מחלוקת בדבר שטחו התחום של המחנה אשר צורף לתחום שליטה של המשיבה. עיקר המחלוקת נובע מהפרשנות שנותנים הצדדים למונח "קרקע תפוסה" בתוך שטחי המחנה.
21. העוררת טוענת כי אין מדובר בקרקע תפוסה שכן מדובר בחורשת עצים שלא מספיק שמתקיים בה יסוד ההחזקה כיוון שאין מתקיים לגביה יסוד השימוש ואילו המשיבה טוענת שכן מתקיים יסוד השימוש שהרי השימוש שעושה בו העוררת הוא לצורך אחסנת חומרי נפץ המחוייבים בטחונות ובטיחותיות במרווחי בטיחות על מנת שהעוררת תוכל לעשות בהם שימוש.
22. בכתב הערר מתואר השטח שצורף כשטח המכיל בונקרים ואשר בינם לבין עצמם ישנם מרווחי ביטחון הנדרשים מטעמי ביטחון ובטיחות. על דברים אלה חזרה נציגת העוררת במסגרת הדיון מיום 4.9.2023 אשר מסרה כי אינה יכולה לפרט מעבר לכך מטעמי ביטחון (פרוטוקול עמ' 2 ו-3).
23. בנספח ח' לכתב הערר צירפה העוררת טבלה שכותרתה "ממצאי מדידות מעודכנות" של מחנה תפן ובה פירוט של תתי סעיפים בתוך הטבלה המתייחסים לשטחי המחנה וביו היתר לקרקע ולשימוש שנעשה בה.
24. באחד מסעיפי הטבלה אשר באים להמחיש כי רק כמחצית משטחי המחנה עונים על ההגדרה של קרקע תפוסה מופיע הסעיף "**אדמה טבעית - מרחקי בטיחות בתוך הגדר 407,316 מ"ר**".
25. העוררת נמנעה מלצרף תשריט או כל ראייה אחרת לתמיכה בטענתה כי מדובר בשטחי חורשת עצים ונמנעה מלהצביע על מיקומה של החורשה או מיקומן ברבים ותחת זאת הסתפקה בטענה כללית לפיה כל השטח המצוי במחלוקת הוא אדמה טבעית לרבות עצים וברוב הגינותה ציינה כי הוא נדרש לשם מרווחי בטיחות.
26. במסגרת כתב התשובה לערר צירפה המשיבה, בסעיף 72, תצלום של לוויין המראה מלמעלה את שטח המחנה. בתצלום נראים מבנים המשמשים כבונקרים וביניהם מרווחים רבים.
27. עוד צירפה המשיבה את הוראות הבטיחות של משרד הביטחון לעניין אחסנה של חומרי נפץ מהן עולה כי מרווחי הבטיחות האמורים הינם חיוניים לשם אחסנת חומרי הנפץ מהפן הבטיחותי של הנושא. מדובר במהדורה מספר 03 שפורסמה בחודש 04/2022 והיא גלויה לעיני כל בחיפוש חופשי במרשתת.
28. לאחר שנשללו עוד מלכתחילה שני המרכיבים השליליים המצויים ביסוד ההגדרה "קרקע תפוסה", כלומר אין מדובר בקרקע חקלאית ואין מדובר בקרקע הצמודה למבנה, לדעת הועדה ביחס לשטחי המחנה כולו מתקיימים שני היסודות החיוביים המחייבים שימוש והחזקה.
29. אין חולק כי כל שטח המחנה לרבות האדמה הטבעית המתוארת בטבלה ע"י העוררת הינם בחזקתה הבלעדית של העוררת בתוך שטח תחום ומסוגר כך שאין אפשרות גישה למי שאינו מורשה ובכך בא לידי ביטוי היסוד של החזקה.
30. באשר ליסוד השימוש הרי שללא מרווחי הבטיחות המתחייבים מהוראות הבטיחות של העוררת בעצמה, אין אפשרות לבצע שימוש בשטח לצרכים שלהם הוא משמש כיום. רוצה לומר שמרווחי

הבטיחות הם חלק חיוני ואינטגרלי מהשימוש שנעשה בשטח לשם אחסנת חומרי נפץ ועל כן גם יסוד השימוש מתקיים במלואו.

31. תימוכין למסקנה זו ניתן למצוא בפסק דינו של בית המשפט העליון בעניין רפאל בבר"ם 6239/04 רפא"ל נ' מנהלת הארנונה של קרית ים בו נקבע כי שימוש בקרקע לצורך מרווחי בטחון או בטיחות נחשב כשימוש מוחשי בקרקע ומצדיק את חיובה כ"קרקע תפוסה".

32. דברים דומים נכתבו גם בפסק דין עע"ם 1860/06 תשתיות נפט ואנרגיה בע"מ נ' מועצה מקומית קרית טבעון בו דובר על חוות מיכלי נפט אשר דורשת אף היא מרווחי בטיחות לשם אחסנתם ובו נקבע כי גם אם ישנה הפרדה בין המיכלים יש לראות את השטח בכללותו כשטח בהחזקה ושימוש של חוות המיכלים וכי ניסיון לבצע הפרדה בין שטחים ריקים לבין שטחים בשימוש הוא בגדר הפרדה מלאכותית ולכן יש לחייב בארנונה את מכלול השטח.

33. סוף דבר בעניין זה – הועדה קובעת כי יש לראות במכלול השטח הקיים של המחנה כשטח עם המאפיינים של קרקע תפוסה וכי קביעת המשיבה לגביה בחיוב בארנונה נעשתה כדין ועל כן הערר בסעיף זה נדחה.

ד. חיוב בגין שטחי מבנה וביצוע מדידות

34. אין חולק כי העוררת אינה מאפשרת כניסה לחצריה לשם ביצוע מדידות על ידי המשיבה ו/או מי מטעמה. טענות ההצדקה לעצם הסירוב כבודן במקומן מונח אך לא מתקבל על הדעת שהמונח "ביטחון המדינה" יהווה בידי העוררת מקלט מס לענייני ארנונה בפני המשיבה.

35. כפי שצויין בפרוטוקול (עמ' 15 למטה) המשיבה מעוניינת להגיע לידי גביית מס אמת על פי נתוני השטח המדוייקים ואין בכוונתה לחייב שטחים אשר אינם קיימים. אולם סירוב העוררת לבצע את המדידה, בכל קונסטלציה שהוצעה על ידי המשיבה, הינו סירוב עיקש ומיותר המפקיע את זכותה של המשיבה לגבות מס אמת על בסיס נתונים מדוייקים.

36. סעיף 287(3) לפקודת העיריות קובע את זכויות העיריה לבצע מדידות ופעולות כדלקמן:

"השגת ידיעות (תיקון מס' 8) תשכ"ח-1968"

287. לענין ארנונה רשאי מי שהוסמך לכך על ידי ראש העיריה –

- (1) לערוך, בעצמו או על ידי שליחיו, כל מפקד וחקירה שימצא לנחוץ;
- (2) לדרוש מכל בעל או מחזיק למסור לו או לשליחיו כל ידיעה שבידו ולהראות לו או לשליחיו כל מסמך שברשותו, הדרוש לו בקשר לתפקידיו;
- (3) להיכנס בכל עת סבירה לנכסים, בעצמו או על ידי שליחיו, ולערוך בהם בדיקות ומדידות;

(4) להשתמש בכל הידיעות שהושגו כאמור ובכל ידיעה וחומר אחרים."

37. סירוב זה של העוררת למתן היתר לביצוע מדידות אמת בחצריהן עומד לדעת הועדה בניגוד להוראות סעיף 287 הנ"ל.

38. נשגב מבינת הועדה הכיצד זה ציפתה העוררת כי המשיבה תקבל את מדידותיה שלה בבחינת ראה וקדש. ממתי הנישום בשומה כלשהיא קובע את השומה בעצמו?

39. מבחינת סדר המינהל הציבורי התקין, על העוררת לאפשר את ביצוע המדידות בשטחה. משעה שהעוררת סירבה הוציאה המשיבה שומה על פי מיטב השפיטה והדרך לסתור שומה זו עוברת אף היא בהצגת מדידה מהימנה בין אם על ידי העוררת ובין במתן היתר לביצוע מדידה בשטחי העוררת ע"י המשיבה.
40. כך נטל הראיה למעשה לסתור את השומה על פי מיטב השפיטה מונח לפתחה של העוררת ובסירובה העיקש לעשות אחד מהשניים הרי שהיא לא הצליחה להרים את נטל הראיה המונח לפתחה לסתור את שומת המשיבה.
41. אין חולק כי העוררת לא הציגה כל מדידה עדכנית ואף במהלך הדיון לא טענה כי יש בידיה את הנתונים הללו. כל שהעלתה היא הצעה למשיבה לבוא ולבדוק ולדלות את הנתונים מתוך המידע הקיים במחשבי העוררת ומבלי לראות את הנכסים נשוא השומה.
42. פסק הדין המוביל בעניין זה הינו בר"ם 9205/05 עיריית טבריה נ' היפרשוק 1991 בע"מ אשר קבע כי על המגיש השגה על חיובי ארנונה מוטל הנטל להראות כי המשיבה שגתה בקביעותיה. כאמור, במקרה דנן נמנעה העוררת מלצרף תשריט מדידה עדכני ולמעט טבלת השטחים שהוזכרה בפרק הקודם ושמררה כנספח ח' לכתב הערר אין בידה כל נתון אחר המתאים ותומך בטענותיה וברי כי אין בטבלה זו לספק מידע אמין כגון תשריט ועל כן טענותיה נטענו בעלמא.
43. בשורה של פסקי דין נוספים נקבע כי יש לאפשר לרשויות המקומיות לבצע מדידות באמצעות מודדים מטעמן – מודדים אשר הינם בעלי סיווג בטחוני מתאים להיכנס לחצרי העוררת ולערוך בעצמם מדידות (ראה בעניין זה ה.פ. מחוזי חיפה 26898-07-16 עיריית חיפה נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון, ה.פ. מחוזי ת"א 679/2006 עיריית בת ים נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון, ה.פ. מחוזי ב"ש 31533-06-14 המועצה האזורית מרחבים נ' מדינת ישראל – משרד הביטחון).
44. לא למותר לציין כי גם מבקר המדינה התייחס לסוגיה זו של סירוב מוסדות הצבא ומשרד הביטחון לבצע מדידות בשטחים המוחזקים על ידם וקבע כי הגם שמוצעים להם מודדים מוסמכים בעלי סיווג בטחוני מתאים הם עומדים בסירובם לאפשר ביצוע המדידות ובכך מונעים מהרשויות קבלת מידע אמין ומבוסס על הנכסים המצויים בתחומן ואף לא מאפשרים קבלת מידע (כמצוות סעיף 287 לפקודת העיריות הנ"ל) ובכך לא מאפשרים קביעת אמיתית של מיסי הארנונה בהם הם מחוייבים.
45. מדובר בדו"ח מבקר המדינה השופט בדימוס יוסף חיים שפירא אשר פורסם ביום 9.7.2018 וכלל פרק שלם בנושא של גביית ארנונה ממשרד הביטחון. בפרק זה התייחסות עניינית על הליך גביית הארנונה ממשרד הביטחון תוך אמירת הערות קשות ביותר לחובתו של משרד הביטחון ונדמה איפא כי מדובר בשיטה העוברת כחוט השני בכל התנהלות של העוררת אל מול כלל העיריות והמועצות אשר בתחומן מצויים מתקנים של משרד הביטחון ובראשותם צה"ל.
46. לאר עמדת הפסיקה, עמדת מבקר המדינה והדברים אשר נשמעו בדיון עולה כי לא נמצא כל נימוק סביר, למעט נימוק של שאינו מקובל בדבר צורכי ביטחון, לסירוב העוררת לבצע מדידות בשטחה ועל כן אין אלא לקבל את שומת המשיבה נשוא ערר זה כשומה העדכנית.
47. לחילופין, ככל והעוררת תחזור בה מסירובה ותתיר ביצוע מדידות מטעם המשיבה בשטחיה, אזי יהיה אפשר לקבל את המדידות האמיתיות העדכניות ולהנפיק שומה חדשה מעודכנת נכונה ואמיתית.

48. בהערת ביניים יוער כי הועדה רואה סירוב זה כטעם נפגם בהתנהלות העוררת ובעשיית דין עצמי ובכך קובעת לעצמה דין חדש יש מאין ושמה עצמה מעל האזרח ומעל בעלי עסקים רבים ומחזיקי נכסים רבים אחרים המחוייבים לפעול בהתאם לדין ותקנות הנהוגות. בכך יש בכדי לפגוע גם בעיקרון השיוויון החל במדינה מתוקנת.

49. לעניין סמכות הועדה להורות על ביצוע מדידות הועדה מוצאת איפא כי יש לה סמכות שבדין להורות על ביצוע מדידות בשטחי העוררת בהתבסס על סעיף 17 לחוק הפרשנות, התשמ"א – 1981 המאפשר סמכויות עזר לועדה שלגביה נקבע זה מכבר כי הינה "בית דין" ויש ביכולה לכפות עשייתו של דבר מה לצורך בירור מחלוקת שבפניו.

50. סעיף 17 (ב) לחוק הפרשנות קובע כדלקמן:

סמכויות עזר

17. (א) הסמכה לעשות דבר או לדון בענין פלוני או להכריע בו – משמעה גם הסמכה לקבוע נוהל עבודה וסדרי דיונים ככל שאלה לא נקבעו בחיקוק.

(ב) הסמכה לעשות דבר או לכפות עשייתו – משמעה גם מתן סמכויות עזר הדרושות לכך במידה המתקבלת על הדעת.

51. משכך קובעת הועדה כי על העוררת לאפשר ביצוע מדידה ובדיקה של שטחי הנכסים בתחומי המחנות המצויים בשטח המשיבה.

52. בהתייחס לשטחים שנוספו למחנות הותיקים המשוייכים למשיבה - צלמון תפן ומשגב טוענת העוררת כי אכן נוספו שטחים אך לא כפי שציינה המשיבה בשומה שהוציאה ובוודאי לא בשטח של 10,000 מ"ר בנוי.

53. עוד טוענים שני הצדדים כי יש ביניהם הסכם ביחס למחנות אלו. העוררת טוענת בסעיף 151 לערר כי המועצה תהיה רשאית לבדוק את הנתונים החדשים באמצעות מודד מטעמה בהתאם לנוהל העבודה המקובל בין הצדדים.

54. המשיבה טוענת כי העוררת נמנעת מלדווח על שטחים חדשים ובמקביל אינה מאפשרת למודד מטעמה לבצע מדידות בשטח.

55. נוכח העובדה כי יש הסכם בין הצדדים הועדה מנועה מלדון בטענות אלה.

56. כל שהועדה יכולה לעשות הוא לקבוע כי בהעדר הסכמה מצד העוררת לבצע מדידה מטעם המשיבה הרי שיש לקבל את שומת המשיבה וכי כל הנמקות הקיימות ביחס לשטחים הבנויים בערר זה במחנה תפן חלות גם על מחנות אלה.

57. אשר על כן קובעת הועדה כי גם במקרה זה על העוררת לאפשר ביצוע מדידות מטעם המשיבה גם בגדרי המחנות הותיקים צלמון תפן ומשגב וככל שלא תתבצע מדידה הרי שהשומה אותה הוציאה המשיבה תהיה בתוקף ויש לפעול על פיה.

ה. סיכום

58. בדיון מיום 4.9.2023 הוצעו מספר חלופות לביצוע מדידות שיהיו מוסכמות על העוררת והמשיבה. הועדה לא עודכנה בשום שלב אודות תוצאות הליכים והצעות אלה.

59. נוכח דברי נציגי העוררת בדיון מיום 4.9.2024 וסירובם העיקש להמציא נתוני אמת בשום שלב של ההליך, הועדה לא מצאה מקום להמשך הדיון והימשכות ההליכים ומכאן החלטה זו.
60. שומות הארנונה אשר הוציאה המשיבה הן הקובעות ועל העוררת להיות מחויבת על פיה.
61. נוכח ריבוי טענות הסרק שהעלתה העוררת מחד וטענתה מאידך כי הועדה אינה מוסמכת לדון בהן העוררת מחוייבת בהוצאות ובשכ"ט עו"ד בסך של 4,000 ₪.
62. בהתאם לסעיף 5(2) לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 ותקנה 23 לתקנות בתי המשפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א-2000, לרשות הצדדים קיימת זכות ערעור לפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת 45 יום מיום מסירת ההחלטה.
63. בהתאם לתקנה 20(ג) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) סדרי דין בועדת ערר התשל"ז-1977 תפורסם החלטה זו באתר האינטרנט של המשיב.

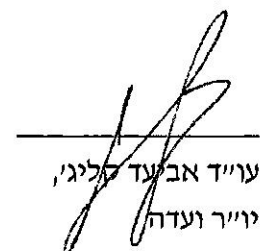
ניתן ביום 18.03.2024

עו"ד שי ליאון
חבר ועדה

עו"ד נלי כהן
חברת ועדה

עו"ד אביעד קליגי,
יו"ר ועדה